

СМЪРТТА НА ИВ. ВАЗОВ

На 22. септември смъртта ненадейно грабна и отнесе най-първия, най-достойния между достойните синове на България. Ненадейно не само защото изглеждаше здрав и бодър, но и защото самият той наистина се чувствуваше здрав, а затова се смята тази сжнливост, която го бе налегнала последните 5—6 дни от живота му.

— Спя дълбоко и все не мога да се наспя, казвал той на брата си Бориса и на другите си близки.

Тоя ден, един хубав есенен ден, той се връща от обикновената си всекидневна разходка по булев. „Ц. Освободител“ и сяда да обядва. Но неотстъпно следващата го сжнливост приближава тихо и слага меката си ръка на клепките му. Той прекъсва недовършения обяд, ляга на кушетката и заспива... заспива своя вечен сжн. Никакъв признак на болка, на мъка, на агония.

Какъв красив залез, след един дълъг — половинвековен ден, изпълнен с неуморен и плодовит труд!

Смъртта на Ив. Вазов, както и делата му, обедини с връзките на едно силно чувство всички българи, дето и да се намираха те. Скръб дълбока и искрена доведе на поклонение пред неговия вечен одър през продължение на седем дни, от 22. до 28. септември, не само всички софийски граждани, но и много свят от другите места на българските земи. А погребалната церемония сж своята многолюдност и набожна тържественост е единствената, каквато нашата столица, нашата родина е устройвала и виждала.

Но всичко това бе с големи подробности разказано във всекидневните вестници. Пропуснато бе само едно, и него ние ще съобщим тук. То е почетната стража при ковчега на поета, уредена от „Съюза на българските писатели“.

На 24 септември в 4 часа след пладне покойника бе с траурна тържественост пренесен от дома му в църква „Св. Неделя“. Ковчега бе носен от писателите Кирил Христов, Елин-Пелин, Цанко Церковски, Хр. Борина, Ст. Чилингиров, Малчо Николов, Н. Атанасов, Дим. Шишманов, К. Константинов, Д. Калфов, Ненчо Илиев, К. Гълъбов, Г. Райчев, Р. Райчев, Н. Тумпаров, Д. Бабев, Л. Вълчанов и др.